

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Fragmenta Theodori Lectoris, Ex Actione quinta Synodi septimae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

FRAGMENTA THEODORI LECTORIS.

Ex Actione quinta Synodi septimæ.

Θεόδωρος ἀναγνώσκει ἐν τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἰστορίας.

EX ECCLESIASTICA HISTORIA
Theodori Lectoris.

ΠΕΡΣΗΣ τις Ξεναίας Ἰππληθεὺς, ὃν ὄψ-
τοῖς αὐτῆς ἱεροῦσιν χρόνοις ὁ καλεν-
θίων εὐρηκῶς τὰ ἐκκλησιαστικὰ νοθόσηλα, καὶ
τὰς κόμας ἀναστῆλα, ἀπελαίνε τὴν χώραν.
ὡς γὰρ τῆς, ἀ πολλὰ πῶς διαφόρων ἀκη-
κοῦς ἠκείνῳσα, διὰ μέρος λέξω. ἀπὸ γὰρ
τῆς τῶν πρῶτων χώρας οἰκίον δευτέρῳ πε-
φθῆκα. καὶ μετ' ὀλίγα. τῆτον ὁ πέτρος ἀντι-
κύει τῆ ἱεραπολιτῶν ἐκκλησίᾳ ἐπίσκοπον ἐμ-
πέμφει. ὃν μετ' ἐπολυ ἐπίσκοποι ἐκ τῆς πρῶ-
τικῆς πῶς ἀγρόμοι οἰκότερβα ἠλείχον, καὶ
τῆ θεία βαπτίσματος ἀμέτοχον. ὅπερ με-
μαθῆκώς ὁ πέτρος, τὶ δεῖο γῆρας μὴ φρο-
νίσας, ἔφησεν δεῖν αὐτῷ τὴν τῆ ἐπισκό-
πῃ χειροτονίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς θείας μυστήσεως. Sequitur locus Joannis
Diacriinomeni de eodem Xenaiia, quem descriptum esse opinor ex
Theodoro nostro.

Ex Suida in voce *διόδωρος*.

Διόδωρος μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις ἱε-
λιανῆ καὶ εὐαλένθου, ἐπισκοπήσας τὰς τῶν τῆς
κιλικίας, ὅσα ἔγραψεν ὡς φησι θεόδωρος
ἀναγνώστης ἐν τῆ ἐκκλησιαστικῇ ἰστορίᾳ, δια-
φορα. εἰσι δὲ τὰδε. ἐρμηνεῖαι εἰς τὴν πα-
λαιάν πάσαν. γένεσιν, ἐξοδὸν καὶ ἐφεξῆς. καὶ
εἰς ψαλμοῦς, καὶ εἰς τὰς τεσσαρεῖς βασιλείας.
εἰς τὰ ζήεμενα τῶν πῶς ἀλειπομένων. εἰς
τὰς πῶς οἰμίας. τίς διαφορὰ θεωρίας καὶ ἀλ-
ληγορίας. εἰς τὸν ἐκκλησιαστικῶν. εἰς τὸ ἀσ-
ματῶν ἀσμάτων. εἰς ὅδῃ πρῶτον. χρο-
νικὸν διορθέμενον τὸ σφάλμα ἐν εἰς τῆς τῆ
παμφίλῃ πρὸς τῶν χρόνων. εἰς τὰ τεσσαρεῖς
εὐαγγέλια. εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων,
εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἰωάννου ἑναγγελιστοῦ. πρὸς
τῆς θεοῦ ἐν τριάδι. καὶ μετ' ἁγίων ἐκκλησιῶν. καὶ
ἱεραίων. πρὸς νεκρῶν ἀναστάσεως. πρὸς ἁ-
γίων καὶ καὶ διαφορῶν πρὸς αὐτῆς αἵρεσεων
πρὸς γραμμῶν κεφάλαια. καὶ ἀστρονομῶν καὶ

Diodorus Monachus primūm fuit,
Juliani & Valentis temporibus, postea
verò Episcopus Tarsi Ciliciæ, scripsit
hic libros complures, ut testatur Theo-
dorus Lector in Historia Ecclesiastica,
quorum hi sunt tituli; Interpretationes
in universum Vetus Testamentum:
in Genesin scilicet, in Exodum, & in
reliquos deinceps libros. In Psalmos
& in quatuor libros Regnorum. Quæ-
stiones in Paralipomena, in Proverbia.
Quenam differentia sit inter theoriam
& allegoriam. In Ecclesiasten. In Can-
ticum Canticorum, in Prophetas.
Chronicum in quo Eusebii Pamphili
error in computatione temporum
emendatur. In quatuor Evangelia. In
Actus Apostolorum. In Epistolam
Joannis Evangelistæ, de hoc quod unus
est Deus in Trinitate. Contra Melchi-
fedecitas. Contra Judæos. De resurre-
ctione mortuorum. De anima; Et de
diversis hæresibus super ejusdem ani-
mæ natura. Capitula ad Gratianum.
CCc

Contra Astronomos & Astrologos & contra fatum. De sphaera & de septem Zonis, & de contraria progressionem astrorum. De sphaera Hipparchi. De providentia contra Platonem. De Deo ac diis. De natura & materia. In quo, & quid sit justum. De Deo & de materia Graecorum, falsa atque aberrante. Quod invisibiles substantia, non ex elementis, sed ex nihilo creatae sint una cum elementis. Adversus Euphronium Philosophum, per interrogationem & responsum. Contra Aristotelem de corpore caelesti. Quonam modo calidus sit sol. Adversus eos qui dicunt caelum esse animal. Qua ratione Creator quidem sempiternus sit, res creatae non item. Qua ratione in Deo sit velle & non velle, tametsi Deus aeternus sit, contra Porphyrium. De animalibus & de victimis.

ἀστρολόγων καὶ εἰμαρμένους. καὶ Ἐρατορίου
τῶν ἐπὶ τῶν ζῴων, καὶ τῆς ἐναλίεως τῶν ἀστέρων
πορείας. καὶ τῆς ἐκ τῆς ἀρχῆς Ἐρατορίου
παιδείας. καὶ πλάτωνος. περὶ θεῶν καὶ θεῶν
καὶ φύσεως καὶ ὕλης. ἐν ᾧ τί τὸ δίκαιον ἐστίν
περὶ θεῶν καὶ ὕλης ἐλληνικῆς πεπαιστωμένης.
ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις ἔχουσιν τῶν σοιχείων, ἀλλ'
ἐκ μηδενός μὴ τῶν σοιχείων ἐδημιουργήσασθαι
καθὼς εὐφρόνιον φιλόσοφον, καὶ πῶσιν καὶ
ἀπόκεισιν. καὶ ἀειδίετες πειρασμάτων
ἐρατορίου. πῶς θερμὸς ὁ ἥλιος. καὶ τῶν ζῴων
τῶν ζῴων ἔρατον. περὶ τῶν αἰετῶν ὁμο-
μιεργῶν, ὅσα αἰετῶν τα δημιουργήματα. πῶς
τὸ θέλγειν καὶ τὸ μὴ θέλγειν ἐπὶ θεῶν αἰδίου ἐστίν
καὶ πορφύρεα. περὶ ζῴων καὶ θυσίων.

Ex Theopanis Chronico p. 139.

Episcopum Thessalonicae Theodorus Historicus Patriarcham vocat absque ulla ratione: nec cur ita eum appellet, satis ipse novit.

Τὸν θεσσαλονίκης ἐπίσκοπον θεοδώρου
ἰσορικός πατριάρχῳ ὀνομάζει ἀλόγως, μὴ
εἰδὼς τὸ διάτι.

Vetus Scholion ad caput vicesimum primum libri tertii Evagrii.

EVAGRIUS quidem hoc loco aperte non dicit, Acacium ab Episcopo Romano depositum fuisse. Verum Theodorus, & Basilus Cilix dilertè id affirmant.

Ὁν λέγει ὅτι ἐνλαϊτὰ γε τσανὶς τὸν
ἀνάκιον ὑπὸ τῆς ῥάμης καθαρῆς ἦται. θεο-
δώρος ὁ μῆνι καὶ ὀκίλιξ βασιλεὺς τσανῶν
αὐτοῦ φασί.

Ex Actione prima septimae Synodi Oecumenicae.

Dioscorus enim contra Canonum praescripta, Constantinopolitani Episcopi Ordinationem sibi assumens, ad ejus Ecclesiam praesulatum eligit Anatolium quendam, qui tum Constantinopoli Apocrifarius erat Ecclesiae Alexandrinae: habens praesto Eutychem quoque Missas cum ipso celebrantem. Cui Anatolius facete dixit: Ignorabat enim quid facturus esset Dioscorus: cuncta ad quae venisti loca sanctificasti. Agebantur autem haec Consulatu Protogenis & Asterii.

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσορείας θεοδώρου
ἀναγνώσε, βελίξ ἐμπέτα. Διόσκορος ὁ
καὶ τοῖς καλοῖσι δοκῶν, ἐαυτὸν χειροτονῶν
ἐπὶ ῥέφας τῆς καὶ κωνσταντινέπολης ἐπίσκο-
πῆς, παρεχειρίζεται εἰς τὴν αὐτῆς παρεδρεμα-
ἀνατόλιον τῶν τῆς ἀλεξανδρείας ἐκκλη-
σίας τὰς ἀποκείσε ἐν κωνσταντινέπολιν πα-
μύρον, ἔχων παροδύς καὶ εὐτυχῆ συλλεγέ-
γῆνα. καθὼς ὁ ἀνατόλιος χαριεσίως εἶπεν, τὸ
ῥῶ μέλλον ἡγνός. ὅπερ ἀπεπατήκας, ἡγα-
κας. ἐπερὶ τῆς ὅ ταῦτα καὶ τὴν ὑπάλειπεν
πρωτογένους καὶ ἀσείρεα.

Annotatio ad superius Fragmentum.

Hoc insigne fragmentum de Ordinatione Anatolii Episcopi Constantinopolitani, quae facta est Asterio & Protogene Coss. anno Christi 449. Baronii diligentiam fugit. Depromptum autem est ex libro primo Historiae Theodori. Nam Theodorus Lector

Historiam suam exorsus est à fine librorum Socratis. Cum ergo Socrates desierit in Episcopatu Procli Cp. Theodorus Lector Historiam suam inchoavit ab exordio Flaviani, id est ab anno Christi 446. Quare in titulo hujus fragmenti scribendum est βελίξ ἀρχῆς.

Τῆς ἀλεξανδρίων ἐκκλησίας τὰς δοκίμους. Liberatus in Breviario cap. 12. scribit, Anatolium Apocrifarium fuisse Dioscori Alexandriae Episcopi. Sic enim habet; *Ordinatusque pro eo Anatolius Diaconus, qui fuit Constantinopoli Apocrifarius Dioscori.* Utrum verò Apocrifarium Episcopi ab Apocrifario Ecclesiae distinguere oporteat, dubitare quis fortasse possit. Habebant enim Majores Ecclesiae suos Apocrifarios apud Principem, ut docet Justinianus in Novellis. Porro Patres Synodi septimae eo loco probare conantur, improbandas non esse Ordinationes ab haereticis factas, idq; adstruant exemplo Anatolii qui à Dioscoro haeretico ordinatus est Episcopus Constantinopolis. Sed responderi potest, Dioscorum tunc cum Anatolium ordinavit, haeticum non fuisse. Sed neque postea in Chalcedonenſi Synodo ob ullam

Haerem damnatus est, ut patet ex sententia damnationis à Patribus Synodi in eum prolata. Justinianus quoque in expositione fidei scribit, Dioscorum non ob illum in fide errorem, sed tantum propter Ecclesiasticum statum à sancta Romana Ecclesia post mortem anathemate damnatum fuisse. Ipse etiam Anatolius idem dixerat in Concilio Chalcedonenſi. Act. 15. His verbis: *Propter fidem non est damnatus Dioscorus, sed quia excommunicationem fecit Domino Archiepiscopo Leoni.* Quae verba referuntur etiam à Nicolao Papa in Epistola ad Michaellem Imp.

Ex libro 3. Joannis Damasceni de Imaginibus.

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσορείας θεοδώρου ἀναγνώστου κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τῆς αἰρέτικῆς παλλαδίας.

Ex Historia Ecclesiastica Theodori Lectoris Constantinopolis, de quodam Palladio Haeretico.

Ὁ Δὲ τῆς ἀντιοχείας ἐπίσκοπος παλλαδίας, ἀπὸ τοῦ βασιλέως διαπραξιτόμυρος, ἐδὼν τοῖς ἐν χαλκηδόνι ἀγίοις δόγμασιν ἐπομένους, ἐμυσάθη, καὶ τὰς τῶν ἀγίων πατέρων εἰκόνας κατέειλεν.

Τῆς αὐτῆς ἰσορείας ἐκκλησιαστικῆς, ἀπὸ τῶν τὰ διοσκору φρονήτων. Εἰς τοσούτον γὰρ ἐληλύθει τὸ τόλμης, ὥστε καὶ τὰ τῶν ἐκεί γενομένων μακαρίων ποιμένων ὀνόματα, τῶν ἱερῶν διπτύχων ἀνείλε, καὶ τὰς αὐτῶν εἰκόνας κατέειλε, κατακαύσας τυροσινικῶς.

Τῆς αὐτῆς ἰσορείας, ἀπὸ τῆς διαδεξαμένης τὸν θρόνον κωνσταντινουπόλεως καὶ μακεδόνιον αἰρέτικῆς. Οὗτος ὁ ἀνόσιος, ἐν ταῖς σωματικῶν ἀπὸ χόμυρος, ἐδὼν σιπηρὸς οἴκους ἀναθεωρεῖσθαι κελύων, εἴπε μὴ γεγραμμένον ἐν εἰκόνι εὐερισκε μακεδόνιον, ταύτῳ εἰ μὴ κατέειλεν, ἐκ ἀν᾿ ἐλεεινότητος. Vide pag. 563.

Τῆς αὐτῆς ἰσορείας, ἀπὸ τοῦ ἰταλιανῆ καὶ τιμοθέου, ἔκ τῆς ἐλέξεως. Τῶν τὸν ἰταλιανὸν γνωρίζουσι τινες τῶν ταῖς ταραχαῖς χαλεδόνων, τιμοθέω τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τῷ ἀποστολῆ καὶ τῷ μακεδόνι συγκροτήθῆναι, καὶ δι' ἡν αἰτίαν συνεκρίθητ' διὰ τῶν ὑπηρετιμένων αὐτῶν θάπων παρνετικῶν, παρνετικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχόντων ἐν τῷ ἐπισκοπείῳ ἠνάκαζετὰ τὸ ἐν χαλκηδόνι συνόδῳ ἀναθέματι ὑποβαλεῖν. δὲ ὁμοίως ὅ ἡ γέρον ταῖς εἰκόσι τῶν καλοισχυμένων ἱερέων, φλαβιανῆ καὶ ἀνατολίως τῶν δεξιμιστικῶν, ἐν κωνσταντινουπόλει κεχωματισμένων, δι' ἧν ἐν χαλκηδόνι σύνοδος

EPISCOPUS autem Antiochiae Palladius, Imperatori gratificari studens, eos qui sancta Chalcedonenſis Concilii decreta sequebantur, averſari cœpit, & sanctorum Patrum imagines deposuit.

Ex ejusdem Historia Ecclesiastica, de iis qui Dioscori partes sequebatur. Eo enim Audaciae proruperat, ut beatorum qui illic fuerant Episcoporum nomina ex sacris Diptychis sustulerit, eorumque imagines deposuerit, ac tyrannice combufferit.

Ex eadem Historia Ecclesiastica de Timotheo haeretico, qui post Macedonium Constantinopolitanam sedem suscepit. Impius ille in sacris conventibus, ingrediens in venerabiles aedes, jubebat ledulo inspici, nùm forte Macedonius alicubi in tabula depictus inveniretur. Nec nisi ea tabula prius deposita fuisset, missas ibi celebrabat.

Ex eadem Historia Ecclesiastica, de Juliano & de Timotheo Constantinopolitano Episcopo. Quidam ex iis qui seditionibus delectabantur, Timotheo Episcopo indicarunt, Julianum hunc à supra memorato Macedonio susceptum ac sustentatum fuisse, & quam ob causam ita susceptus fuisset. Eum igitur Timotheus per ministros suos ad se adductum, praesentibus etiam civilibus Magistratibus, in Episcopali aede Chalcedonenſem Synodum anathemati subjicere compellebat. Senex vero imaginibus mortuorum Antistitum, Flaviani & Anatolii Archiepiscoporum Constantinopolis, qui illic depicti erant, quorum opera Chalcedonenſis

Synodus confirmata fuerat, Supplicans exclamavit. Si sanctam Synodum admittere recusatis, deponite imagines Episcoporum, eosque è sacris diptychis expungite.

Ex Historia Ecclesiastica Theodori Historici Constantinopolitani, de Gennadio Archiepiscopo Constantinopolitano. Alia quoque de illo adiciam stupenda prorsus atque admiranda. Cum pictor quidam Christi Domini nostri imaginem pingeret, manus ei exaruerunt. Dicebatur autem opus illud Pagani cuiusdam mandato, sub specie ac nomine Servatoris nostri pinxisse, crinibus ex utraque capitis parte ita discretis, ut facies nullatenus tegeretur. Hac enim forma gentiles Jovem solent depingere, eosque confilio, ut qui imaginem illam cernerent, Servatorem sibi viderentur adorare.

Ex Theodori Ecclesiast. Historia lib. 4. Sub eodem Consulatu, quinto ac vicefimo die mensis Decembris, miraculum horrendum prorsus & inusitatum accidit, & quod cunctis audientibus stuporem incuriat. Quidam enim, Olympius nomine, juxta equum ambulatorum Euthymii Arianorum Episcopi incedere solitus, cum esset in lavacro Palatii Helenianarum in cella Tepidaria, & quosdam ex lavantibus fidem Confubstantialis laudantes animadvertisset, hæc quæ sequuntur, protulit verba. Quidam vero est Trinitas, aut quo in pariete minime depicta est? Simul apprehensis virilibus: Ecce ego quoque Trinitatem habeo. Adeo ut omnes qui illic aderant, commoti illum interficere vellent. Sed ne id facerent prohibiti sunt à quodam Magno, Ecclesie sanctorum Apostolorum Presbytero, viro admirabili, Deique cultore studiosissimo, qui in ambitu Palatii repositus ipsis affirmavit, quod vir ille nunquam subterfugiturus esset justitie oculum, cuncta spectantem & diligentissime annotantem. Cum igitur hominem reveriti, tumultum compressissent, surrexit Olympius. Et aquæ calidæ folio, ut moris est, usus, ad frigidæ aquæ piscinam egreditur, quæ aquas excipit ex fonte qui oritur in medio venerandi altaris sanctæ Ecclesie Protomartyris Stephani, olim ab Aureliano viro summis Magistratibus functo extractæ. Ex quo fieri existimo, ut aqua illa haud quaquam expers sit divine Providentiæ. In hanc ille, cum descendisset, confestim egressus est, clamans; Misere mei,

Ατὸ κῦβερτον ἐκλήσατο, ἐκρωγάζεν, εἰ μὴ βίβηται ἀφῆσθαι τὰ τῆς λελεγμένης ἀγίας συνόδου ἀναθεματίσαι τῶν Ἐπισκόπων εἰκόνας, καὶ τῶν ἱερῶν διπτύχων ἀπαλεῖψαι.

Θεοδὸρος ἱστοριογράφος κωνσταντινουπόλεως ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, περὶ γυναικὸς δούχης πιστοπύκων κωνσταντινουπόλεως. Ἐπίστω αὐτῆς ἀδελφίσσῳ μου, καλαπηνήσιος μετὰ τῶν γραφῶν τῆς εἰκόνα ἔδραπέτε χεῖρῶν γραφῶν, τῶ χεῖρῶ ἀπέφυκε. καὶ ἐλέγχετο ὡς κατ' ἑλληνόσ τιος τὸ ἔργον Ἐπιπλάγῃ τ' εἰκόνι, ἐκ τῶν περὶ ἁγία ἔδραπέτε ὀνόματος ἔδραπέτεος γέγραπκεν, ἔξ ἐκείνης τῆς τειχῆς Ἐπι κεφαλῆς, δις ὡσας, ὡς μή τις ὄψις καλύπτειται, τῆς τειχῆς ἁγία ἑλλήνων παῖδες τ' διαγράφουσι, περὶ τὸ ἔδραπέτεος νομίζου, τῶ σάββατι τῆς περὶ σκηνῆς δυνάμεως. Vide pag. 554.

Τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας θεοδὸρος τετάρτης τόμῳ. Ἐπὶ τῆς ταύτης τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν μῆνα τὸν δεκέμβριον, ἔχοντα αὐτοὶ ἐκείνη καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, θαῦμα φανερόν καὶ θαυμάσιον, πᾶσαν τε ἀκροῦ ἀνθρώπων καλαπηνήσιον γένηται. ὀλύμπιος γὰρ τῆς τειχῆς, ἐνθυμίσθη τ' ἄρχεις θρησκείας ἔδραπέτεος, τὸν βασιλεῦσ ἀδελφίσσῳ μου ἐκ τῆς τειχῆς τῆς παλαιῆς ἐλεφαντῶν, γρόμδος καὶ τῆς περὶ ἀπὸ τῆς καλαπηνήσιος, καὶ θεοσαύματος τῆς τῆς λουομένων, τῆς τῆς ὁμομοσίης δόξαν σεμνονοίας, ἔφη αὐτοῖς λέξεσιν ἔτως. τί γὰρ ἐστὶν ἡ τειχῆς; ποῖα ἢ τοῖχῳ ἔδραπέτεος γέγραπται. καὶ κρατήσας τῆς ἐπιπλάγῃ ἀναγκαῖον ἔφη. ἰδέ, κατὰ τῆς τειχῆς ἔχω. ὡς ἐκ κινήσεως ἔδραπέτεος ἐν τῆς τειχῆς, μέλλει αὐτὸν διαχειρίζεσθαι ἀλλ' εἰρχθῆσαν ὑπό τῆς μάγης περὶ ἐπιπλάγῃ τῆς ἁγίων δόξης ὀλῶν ἐν τῶ ἀδελφίσσῳ μου, ἀνθρώπων θαυμαστῶν, καὶ τὸν θεὸν θεοσαύματος, φησὶ σαύματος περὶ αὐτοῖς, ὡς ἔδραπέτεος ἀνδραγαθῆς τῆς πάντες ὄψεσιν ὀφθαλμῶν, ἀκριβῆ λόγῳ γραφῶν αἰδοὶ ἢ τῆ ἀνδρείας τῆς ταραχῆς παύσασθαι ἐν τῆ ἀνέσει ὀλύμπιου, καὶ τῆς ἐπιπλάγῃ τῆς θερμῆς ὡς ἔδραπέτεος χροσάμῃ, ἔξισαν Ἐπιπλάγῃ τῶν ἁγίων ὑδάτων δέξαμεν. ἡ τῆς λαμβάνει τὰ ὑδάτα ἐκ πηγῆς τιμωμένης μετὰ τῆς σεπτεῖς θυσίας νεῖς ἔξισαν αὐτοῖς τῆς περὶ ὀνόματος σεφάνη, ὃν ἐκ παλαιῶν ἐκίπτεσεν, ἀξιώμασιν δούχῳ τοῖς διαλάμῃσιν ἀνθρώπων, ἐνθεν ἢ ἡ ἐπιπλάγῃ ἐπιπλάγῃ τῆς

ἀξιοῦσθαι ἐν ἡμετέροις, θάπτον ἐπαναβαίνου
 κρωγάζων, ἐλεήσατε με ἐλεήσατε κ' ἐκνήθων
 αὐτῶν σάρκας, τῆν ὁσῶν ἀπεμείλιξε πάντες
 ὁ παῖς αὐτῶν γρόμφοι, ἔκρεθησαντες, σινδόνι
 περιελύξασθε, ἀνέκλινα ψυχὸν ἄγεστα.
 ἐπρωτῶν ὅτι ἂν εἴη τὸ συμβάν, καὶ Φησὶν ὁ ὀ-
 λυμπῶν αἰδρα καλεῖδον λουχμονῆτα, ἐπι-
 βάντα μοι κατὰ τὸ νεροφόρον, καὶ τρεῖς σίκλας
 θερμῆ περιέχεάντα μοι, καὶ λέγοντά μοι μὴ
 δυσφήμι. λαβόντες ὁ αὐτῶν φορέτω οἱ αὐτὰ δια-
 φοροῦντες, μελεκόμισαν ἐν ἐτέρῳ λατρῶν πορε-
 κσῶν τῆ τῆν ἀρτανῶν ἐκκλησία. θελόντων
 ὁ αὐτῶν δόπολιζαίην σινδόνα ἀπ' αὐτῶν, συν-
 ἐξέπαιρον πάσας τὰς σάρκας αὐτῶν καὶ ἔτως νε-
 κρωθεῖς, ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα. γνοῦσιν ὁ γρόμφο
 ἔτο γρόμφο κατ' ὅλης τῆ βασιλείᾳ. ἐφήμι-
 ζον ὅτι πῶς παῖς ἔπεποιθότος, ὡς χρόνους πῶν,
 δόπο τὸ ὁμοῦσιον δόξα ἔχουσι θεοκείας, εἰς
 τὴν ἀρετὴν μελεβασατο λατρεῖαν. ἐπειδὴ ὁ
 συμβέβηκός, καὶ ἀκοαῖς βασιλέων ἐπλησίασεν,
 ἀναστάσθαι ὁ ἴω, ἐπέστρεψεν εἰκόνι χρωματι-
 δὲν τότε τρεῖς ἴω, ὑπέστρεψεν τὸ νεροφόρον καὶ πα-
 γῆναι ἰωάννης ὁ πρὸς διακονῶν, ἔκκεν τὸ τῶν
 πορολεχθέντος διαγῆς οἴκη σφραγῆς τῶν
 μαρτύρων πρώτης, ἀνὴρ εἰ καὶ πρὸς ἀλλῶν ἰήλων
 ὑπέστρεψεν ὁμοῦσιον δόματιος ἐκάστοτε ἐνδύκνυ-
 μενῶν, καὶ αὐτῶν εἰκόνι κατέγραψεν, ἀλλ' ἔχ' ἀ-
 πλῶς τῶν γρ' ἐκείσε λουμῶν καὶ θεασαμένων,
 τὰ ὀνόματα κατέγραψε, καὶ ἐντα εἰπὲς ἐκάσθ
 αἰκῶν, ἐπὶ τῆ καὶ τῶν τοῖς ὑδάσιν ὑπὲρ εἰκῶν.
 μαρτυρεῖ ὁ ἰωάννης, ἀρχεῖ ἔπαρόντος πεπηγῆα
 ἐν τῶ ἐμβόλω τῶ τείρατος, τῶ πολλὰκις ἐρη-
 μέναι δὲ κληθεῖς. ἐπειδὴ ὁ θαύματι θαῦμα ἐπ-
 κολάθησεν, ἔχ' ὅσιον παρῆδεν, τὸ αὐτῆς ὑπο-
 θέσεως τυγχάνον ὅτι, εἰ ἔκ τὸν παρόντα καιρὸν
 ὑπέστηθε, λέγειν ἐκ ὀνήσω θεασαμένοι γρ' οἱ τὸ
 δρεῖς συμμορίας ἐπικρατεῖαν θρίαμβον, ἐλι-
 πάθησαν τὸν ἔπαλαίαι ἐλενιανῶν ἴην φρονί-
 δα πεπευμένον, ὡς ἔξ ἀρχῆ καὶ τῶ λατρῶν
 διοικήσεως, κατὰ ἐλόντα καὶ ἀκρίψαι τὴν εἰκό-
 να, ὁσ' πρόφασιν δὲ μῆχανον ἀεράμενος, τὴν ἐκ-
 λῶν ὑδάτων ποροσιν ὀμῆνι νοδία, ὡς σκυλθεῖ-
 σαν τὴν εἰκόνα ἀφελόμενος, Φησὶν, ὅτι διο-
 γῆσος, κατέκρυψεν ἠὲ ὁ βασιλεὺς, ἐγκυκλίαις
 ὁ πρὸς ἡμῶν ἰελῶν εἰς ἐκάστον ἔπον βασιλικόν,
 ὁ παῖς γρόμφο καὶ κείσε, τὴν εἰκόνα ἐπεζητεῖ
 καὶ ἔτως αὐτῆς τῶ τοίχῳ κατεπάγη. ὁ παῖς

miseremini. Et carnes suas scalpens,
 ab ossibus avellebat. Tunc vero amici
 qui circa illum erant, cum compre-
 henderunt, & linteo involutum in cu-
 bili collocarunt penè exanimem. De-
 inde hominem interrogarunt, quidnā
 ei contigisset. Quibus Olympius hæc
 respondit. Vidi hominē candidis indu-
 tum vestibus, qui supra me stans in pi-
 scina, tres siclas aquæ calidæ mihi su-
 perfudit, ita dicens: Noli impie loqui.
 Post hæc ejus necessarii cum illum in
 lecticam impofuissent, in aliud balne-
 um transfulerunt, quod erat vicinum
 Ecclesiæ Arianorum. Sed cum eum ex
 linteo quo involutus erat, eximere vel-
 lent, cunctas ejus carnes simul dilace-
 rarunt. Atque hoc modo moriens ani-
 mam exhalavit. Eares per universam
 fere regiam civitatem divulgata est. A-
 jebant autem nonnulli de Olympio qui
 hæc passus est, cum ante aliquot annos
 relictiis partibus eorum qui consubstan-
 tialis fidem profitebantur, Arianorum
 Baptismum suscepisse. Porro cum ea-
 res ad Imperatorum notitiam perve-
 nisset: Imperabat autem tunc Anasta-
 sius: Jussit ut miraculum istud in tabu-
 la depictum supra piscinam collocaretur.
 Joannes autem quidam, Diacono-
 us ac Defensor supra memoratæ san-
 ctæ Ecclesiæ Protomartyris Stephani,
 vir qui pro defensione fidei consub-
 stantialis ardentissimum zelum perpe-
 tuo declaravit: tum ipse nomen suum
 inscripsit imagini, tum nomina eorum
 adscripsit, qui tunc lavantes miraculum
 viderant, & ubi singuli eorum habita-
 rent, eorum denique qui balneis mini-
 strabant, vocabula adjecit. Quæ quidē
 imago ad hoc usque tempus in fronte
 quadriporticus Oratorii jam toties à
 nobis memorati defixa, testis est hujus
 rei. Sed quoniam post hoc miraculum,
 alterum subsecutum est, nefas est id præ-
 terire, cum ejusdē argumenti sit, quod
 quidē licet nostræ ætatis homines præ-
 terierit, non pigebit tamē commemo-
 rare. Ariani enim cum hunc de hæresi
 ipsorum triumphum percrebescere vi-
 derent, curatores Palatii Helenianatū,
 utpote qui balnearum administrationi
 præpositus esset, enixè rogant, ut ima-
 ginē illā deponeret atq; absconderet,
 qui prætextū commentus satis specio-
 sum, humorem scilicet, qui ex aquis nasce-
 batur, tabulā ut corruptā sustulit & oc-
 cultavit, restitutum eam se fingēs. Ve-
 rū Imperator cum ex more singula urbis

Palatia inviseret, ad hoc quoque Palatium progressus, imaginem illam requisivit. Atque ita parieti rursus affixa est. E vestigio autem Eutyichianum, id enim nomen erat Diartario, divina percussit indignatio: ita ut dexter oculus ei diffluerit. Sed & reliqua corporis membra ira afflixit, ut eum ad sanctam Ecclesiam cogeret accedere, in qua requiescere creditur pars reliquiarum sacrarum Pantalconis & Marini, divino Martyrum. Qui locus homonæa cognominatur, propterea quod centum & quinquaginta Episcopi, Principatu Theodosii Magni illic congregati, concordem omnes & unanimem protulerunt doctrinam, tum de consubstantiali Trinitate, tum de Incarnatione Domini nostri ex Maria Virgine. Sed cum septem circiter continuos dies illic moratus, nihil utilitatis perciperet, quin & testiculi ei computruissent. Subdiaconus cui sortito obvenerat, ut tota nocte pervigil Deum oraret, videt in somnis regem quendam sibi adstantem, manumque illum qui agrotus jacebat, indicantem ac dicentem: Quomodo hunc suscepisti? Quis verò istum huc adduxit? Hic consensit cum iis qui de me impie loquuntur. Hic est qui tabulam in qua depictum erat miraculum occultavit. Clericus itaque exurgens, id quod viderat enarravit, negans fieri posse, ut is hac calamitate liberaretur. Eadem verò nocte Eutyichianus cum ex doloris acerbitate in somnum delapsus esset, adolescentem quendam Eunuchum videt, splendida indutum veste, hæc ipsi dicentem: Quid tibi vis? Cumque ille respondisset; Pereo, inquit, contabescens, nec curationem ullam invenio: Audivit illum dicentem: Nemo potest tibi opitulari. Rex enim vehementer tibi succenset. Ipse vero orans & supplicans, quem inquit movebo, aut quid faciam? At ille: Si vis, inquit, sanari, ad Helenianarum balneum contende. Et juxta imaginem Ariani combusti requiesce. Statimque expergefactus unum ex ministris vocavit, quod factum omnes admirati sunt; tres enim dies jam elapsi fuerant, ex quo usum vocis amiserat. Mandavit igitur illis, ut se abducerent eo quo fuerat imperatum. Cumque ad locum venisset, & juxta imaginem collocatus fuisset, statim exspiravit. Is enim qui in somnis ei visus fuerat, per liberationem, separationem animæ & corporis designans, vera prædixerat.

πόδας ἢ τὸν δύτυχιανόν, τὸ τοῦ ἡρώδου
 διαίτησιον, ὁρῆ τις θεοδίκας. ὁ δὲ ἀεὶ
 τὸν μὴν δεξιὸν ὄφθαλμὸν διαρροῦσαι πε-
 ηκε κακίως ἢ καὶ τὰ λοιπὰ ἄσθενεσθαι, μὴ
 προσελάσαι παρεσκευάσει τὸ εὐαγγέλιον
 ρίω, ἔνθα πέπυθ' ἀναπαύεισθαι μὲν ἡρώ-
 δῳ ψάνων, τῶν θεασέων παναλίαν, καὶ
 μαρίνη, Ἰππικαλαμένε τὸ τόπε ὀμνῶσα, ἡ
 τὸ, ἐκεῖ σινελθόσας ἑδὺ ἐκάθον περὶ ἡρώ-
 δῳ σκόπας Ἰππικαλαμένε τὸ τόπε ὀμνῶσα
 ως, κοινώτῳ καὶ συμπεφωνημένω δὲ ἰσ-
 καλίαν, τὸ τεόμοσσι τὴν θείας τειάσας πα-
 σαδῶ, καὶ τὸ ἐνανθρωπήσεως ἢ τὸ κυρίου ἡρω-
 δῳ σαλίαν παρθένης πρὸς ἡρώδην, ταῦτα τῶν
 ἐπωμύμιαν τεκνίησας. ἡμέρας τὸ ἄσθενε
 ἐπὶ ἀπροσκαρτερήσει, ἡ δὲ ἐν ἡρώδῳ ἐδὲ ἐκεί-
 διαβρωθέντων αὐτῶν καὶ τῶν διδύμων, μεσση-
 μιᾶς τῶν νυκτῶν, ὀλαχῶν ἡσπιδάκων, τῶν
 πανύχιον εὐχέων, ὅρα καὶ ὄναρ βασιλέα τῆς
 ἐπὶ ἀνάστα, καὶ τῆς χερσὶ ἡσπιδάκων τῶν ἀδ-
 νῆ, λέγειν. πῶς ἡσπιδάκων τῶν τῶν ἡρώ-
 δῳ ἀγαγῶν, ἑδὲ ὁ μὲν εἰς ἐμὲ δυσσημα-
 των συμφορᾶς ἀμυνέσθαι. ἔτ' ὁ κατὰ τῆς
 τὴν εἰκόνα ἡσπιδάκων διανασῶς ἢ ὁ κληρικὸς
 τὸ ὄφθαλμὸν διηγήσασθαι, φήσας, τῶν ἀδύνα-
 τυγχάνειν, ἡσπιδάκων τῶν τῶν ἡρώδῳ
 τῆς νυκτῶν, ὁ εὐτυχιανός, ὡς εἰς ὑπνοσιν τῶν
 ὀδύνην ἡσπιδάκων, ὅρα τῶν νεανίαν εὐνοῦ-
 ἡσπιδάκων λαμπρῶν ἡμφορῶν, λέγειν ἡρώ-
 δῳ, τίς ἡσπιδάκων ἢ ἀποδινήσας ἡσπιδάκων
 μένος καὶ θεραπείας μὴ τυγχάνων, ἡσπιδάκων
 τῶν, ὡς ἑδὲ σοὶ δύναται βοηθήσαι ὁ γὰρ βα-
 σιλεύς, δὲ τῶν ὀργῶν καὶ σὲ ἡσπιδάκων ἡσπιδάκων
 φησὶ τίνα κινήσας ἢ τί ποιήσας ὁ ἡσπιδάκων
 λῆς ἀνεθῆναι, ἀπιστωσίμως ἐν τῶν ἡσπιδάκων
 ἡσπιδάκων, καὶ ἡσπιδάκων τῶν καὶ τῶν
 ἡσπιδάκων ἀναπαύειν. ἡσπιδάκων ἢ διττῶν
 ἡσπιδάκων τῶν ἡσπιδάκων ἐφ' ἡσπιδάκων
 τῶν ἡσπιδάκων ἡσπιδάκων, ἀφ' ἡσπιδάκων
 συνέχεσθαι καὶ φησὶ πρὸς ἀσθενεσθαι ἀπα-
 τῶν, καὶ τὸ πρὸς ἡσπιδάκων διεκελεύσασθαι. φη-
 σας ἢ τὸν τοπον, καὶ πρὸς τὴν εἰκόνα τῶν ἡσπιδάκων
 πρὸς τὴν γὰρ τὸ τῶν σώματος διδάσασθαι τῶν
 ἡσπιδάκων, ἡσπιδάκων ἀνέσεως ὁ ὄφθαλμὸς ἀγορεύων
 ἡσπιδάκων.

Notæ ad superius Fragmentum.

Hujus egregii Fragmenti Titulus in editione Basilienſi ita ſcriptus eſt : τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας θεοδορετικῆς, &c. Sed cūm Theodoritus uſque ad Anaſtaſii Imperatoris tempora minime peruenit, recte Jacobus Billius in Notis ad librum tertium Joannis Damasceni de Imaginibus obſeruat ſcribendum eſſe θεοδ. ὀρειν. Atque ita conſeceram priuſquam Notas ejus legiſſem. Certè ſtylus & ſcribendi character Theodorum Lectorem aperte indicat.

Ἐπι δὲ ταύτῃ τῷ ὑπαδείαν. Quibus Conſulibus id miraculum contigerit, docet Victor Turonenſis in Chronico ita ſcribens, *Joanne Scytha & Paulino Coſſ. Olympius quidam Arianus in Balneis qua Eliana vocantur, ad Regiam urbem, ſanctam & conſubſtantialem Trinitatem blaſphemans, tribus ignis ſiclis Angelo miniſtrante, inuiſibiliter in piſcinā frigida aqua perſuſus, uitam impie ſimulque prodigioſiſſimie.* Eandem Hiſtoriam referunt Auſtor Hiſtoriarū Miſcellæ in libro 15. Ado Vienneſis & Sigebertus in Chronico. Qui tamen in Africā id geſtum eſſe ſcribunt, contra fidem atque auctoritatem Victoris atque Theodori. Vidit hunc errorem Baroniſus: qui tamen & ipſe lapſus eſt, cūm id miraculum retulit anno Chriſti 494. cūm in annum Chriſti 498. referre debuiffet, ut teſtatur Victor Turonenſis.

τὸν βαδιστὴν παραχρησίουτα. Scribendum eſt procul dubio παρὰ χρεῖον. Refertur enim ad vocem δὲ ὑμπίος. Hiſigitur verbis Theodorus ſignificat, Olympium hunc Euthymii Arianorum apud Conſtantinopolim Epilcopi pedilſequum fuiſſe ſeu ſtratorem, qui juxta equum ſubſultim incederet. Nam βαδιστὴς equus eſt qui βαδίζει ambulat, id eſt, molli grefſu. Hujusmodi certe equi Epilcopis magis

conueniunt. Helychius καλῶς, ἵππος βαδιστὴς. Plura de his equis congerit Salmaſius in Notis ad Hiſtoriam Auguſtam p. 245.

κατὰ τὸν προμαλάτωνα. Idiotiſſmus eſt familiaris Theodoro. Ut enim paulò ante dixit τὸν βαδιστὴν, ſubaudiens ἵππον, ita nunc dicit τὸν προμαλάτωνα, ſubaudiens ἵππον. Intelligit autem Theodorus Cellam tepidariam. Quatuor enim erant Cellæ in balneis. Primatrepidaria unctuararia. Secunda Sudatoria dicebatur. Tertia Aſſa Cella, Quarta Frigidaria, ut ſcribitur in Dialogo Hadriani & Epicteti.

Ἐτρεῖς σίκλας θερμῶ περιχέαια. Iiſdem verbis uſus eſt Victor Turonenſis, ut ſupra vidimus: *Tribus ignis ſiclis, Angelo miniſtrante, inuiſibiliter in piſcinā frigida aqua perſuſus.* Ego ſiclas, idem ſignificare puto quod ſitulas: ac proſecto libentius legerim σίτλας. Situlas certe aquæ calidæ hic intelligi apparet ex voce perſuſus, quam addit Victor. Sed Auſtor Hiſtoriarū Miſcellæ & Ado ac Sigebertus, cūm hanc vocem non intelligerent, Olympium ignito jaculo ab Angelo percuſſum eſſe finxerunt. Gregorius Magnus in libro primo Dialog. cap. primo, *& cum ſitulā lignea ſicut illic moris eſt, mancipium ad fontem perrexit.* Vetus interpres vertit, *μὲτὰ ξυλίνης σίκλας.* Sic enim legitur in manuſcripto codice, ut teſtatur Meurſius in Gloſſario. Sed fallit idem Meurſius, qui σίτλας corrigendum eſſe cenſet.

παρὰ σὺν λαμπρῶ ἡμφιεσμένον. Scribendum puto παρὰ γὰυθι, eſt autem παρὰ γὰυθι genus veſtimenti ſeu tunicæ quam Latini *Albam paragaudentis* vocabant. Vide Cauſabonum & Salmaſium in Notis ad Hiſtoriam Auguſtam.

